

HET KIND JEZUS

IN DEN TEMPEL.

EEN KERSBOEKJE VOOR KLEINE
KINDEREN

DOOR

T. M. Looman.

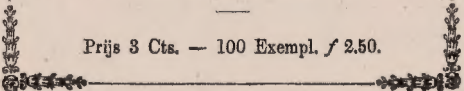
DERDE DRUK.

AMSTERDAM,
H. H Ö V E K E R.

Prijs 3 Cts. — 100 Exempl. f 2.50.

Met dit zevende boekje is de reeks mijner kersboekjes voor kleine kinderen gesloten. De voorgaande zijn getiteld:

1. *De Herders in de velden van Bethlehém;*
2. *De Herders bij de Kribbe;*
3. *De oude Simeon en Anna bij het Kind Jezus;*
4. *De Wijzen uit het Oosten bij het Kind Jezus;*
5. *De kindermoord te Bethlehém;*
6. *Het Kind Jezus.*

Elk boekje maakt op zich zelf een geheel uit, en daar het volgende zich aan het voorgaande sluit, zullen deze *zeven* later bijeen verkrijgbaar gesteld worden, onder den algemeenen titel van: *De kindschheid van Jezus.*

Dankbaar voor den bijval, dien deze stukjes hebben mogen genieten, hoop ik tijd en kracht van God te ontvangen, om deze door eenige andere over het verdere leven en de verrigtingen van den Zaligmaker te doen volgen, ten einde ook in de zeer jeugdige harten de zaden der waarheid te helpen planten, onder biddend opzien, dat God genadiglijk den wasdom gelieve te geven.

HET KIND JEZUS IN DEN TEMPEL.

„Het is al weêr gaauw kersfeest, niet waar jufvrouw!” zeiden een paar aardige meisjes in de bewaarschool; en met oogen, die van verlangen schitterden, lieten zij er met een op volgen: „Nu vertelt de jufvrouw ons weêr wat.”

„Ja,” riepen nu een paar jongens, „de jufvrouw heeft het ook beloofd.”

„En wat heb ik dan beloofd? Dat moet mij die groote Frits eens zeggen.

„Ik weet het nog precies,” antwoordde deze met levendigheid: „De jufvrouw heeft gezegd, dat zij ons iets van het kind Jezus zou verhalen, waaruit wij zouden zien hoe heilig en godvreezend Hij was, hoe lief Hij God zijn Vader had, en hoe gehoorzaam Hij ook aan zijne ouders was.”

„ Heel goed, Frits! nu dan zal ik maar dadelijk beginnen, als Naatje mij eerst gezegd heeft waar ik het laatst uit den Bijbel over gesproken heb.”

„ Jufvrouw! over de woorden: Luk. 2: 40. *En het kindeke wies op, en werd gesterkt in den geest, en vervuld met wijsheid, en de genade Gods was over Hem.*”

„ Goed onthouden! Nu luistert dan allen goed toe; ik ga verder.”

Dat behoefde de jufvrouw niet twee malen te zeggen. Allen zaten zoo stil, dat men wel eene speld kon hooren vallen en de jufvrouw begon:

„ Jozef en Maria woonden, gelijk gij weet met het kind Jezus in de kleine stad Nazareth. Nu stond er in de hoofdstad Jeruzalem, zoo als gij ook weet, de tempel, een heel groot en prachtig kerkgebouw. Daar moesten alle Joodsche mannen uit het geheele land eenmaal in het jaar naar toe, om daar den Heere God te aanbidden. De mannen moesten; de vrouwen behoefden niet, als zij om kleine kinderen niet van huis konden, want het was voor velen eene verre en moeilijke reis. Maar vrome vrouwen die maar even kon-

den, deden haar best om mede te gaan; en daar Maria eene zeer godvruchtige vrouw was, maakte zij het zóó, dat zij alle jaren mede kon gaan. Het was op het feest van Pascha. Weet gij nog wel wat dat voor een feest was.

„Ja, jufvrouw!” antwoordde Mietje, die met anderen den vinger had opgestoken, en die verlof had gekregen om te spreken.

„Dat feest was tot gedachtenis van de verlossing der Israëlieten uit Egypte, toen zij van de slavernij werden bevrijd.”

„En wien gebruikte God daartoe, Willem?”

„Mozes, jufvrouw! Die sloeg met zijn staf op de Roode Zee. God scheidde het water, zoodat er een weg in de zee kwam. De Israëlieten gingen er droogvoets door en kwamen behouden in de woestijn; maar de ondeugende Farao, die hen vervolgde, verdronk met zijn geheele leger in de zee.”

„Regt zoo. Nu, ter gedachtenis van die verlossing moesten de Israëlieten jaarlijks een lam slagten en eene week lang ongezuurd brood eten. Dat lam moest te Jeruzalem worden geslagt. Nu weet gij

waarom Jozef en Maria naar Jeruzalem gingen. Toen het kind Jezus twaalf jaren oud geworden was, ging Hij voor de eerste maal mede. Ik zou daar ook wel gaarne bij geweest zijn, want dan kwamen de Joden uit alle steden en dorpen en gingen in gezelschap op reis. Dan zongen zij onderweg psalmen en daar was dikwerf muziek bij. O, hoe heerlijk moet dat geklonken hebben, als zoo van alle kanten die zingende troepen over bergen en dalen trokken. Hoe digter zij bij Jeruzalem kwamen, hoe meer gezelschappen elkander ontmoetten; zoodat zij dan bij honderden en duizenden de stad binnentrokken. Dan werd het zoo vol in de stad, dat alle huizen bezet waren, en men tenten op de straten opsloeg, om de menschen zoolang te huisvesten.

• Daar zal veel voor het kind Jezus te zien geweest zijn, wat Hij nog nooit aanschouwd had. Hij was in het eenvoudige, armoedige stadje Nazareth opgevoed, en de schoone natuur heeft altijd iets bijzonder aangenaams, vooral als men bedenkt wie dat alles gemaakt heeft en onderhoudt. Wat Hem echter zeker het meest zal be-

vallen hebben, dat was de omgang en het spreken met godvruchtige menschen en kinderen, en dat liefelijke zingen ter eere van God zijnen Vader. Daar was dan ook in de stad Jeruzalem zelf niets dat zoo zeer zijne aandacht trok als de prachtige tempel en de godsdienst die daar werd uitgeoefend. Hoe aandachtig luisterde Hij, als daar uit de Wet en de profeten werd voorgelezen, of als daar de priesters en leeraren de Heilige Schriften uitlegden! Hoe eerbiedig zal Hij hebben medegebeden! En hoe verrukt van blijdschap werd Hij, als daar de groote menigte van priesters en levieten bij beurten de heerlijke paaschpsalmen zongen onder begeleiding van heilige muziek! Hoe eerbiedig zal Hij hebben medegezongen, als het geheele volk met het gezang der priesters instemde! Mij dunkt daar zou Hij wel altijd hebben willen blijven. Dat kon echter niet. Nadat de feestdagen waren voleindigd, moest ieder weêr naar zijn huis. Dan zocht elk zijn eigen gezelschap op en zoo ging men dan weêr bij troepen de stad uit, met een vrolijk en dankbaar hart. De een ging wat vroeger, de ander

wat later, al naar dat men verder van, of digter bij de stad Jeruzalem woonde.

Jozef en Maria keerden ook weder terug. Zij dachten dat het kind Jezus in het gezelschap op den weg was; en zoö liepen zij een geheelen dag voort en zochten Hem onder de bloedverwanten en onder de bekenden; maar zij vonden Hem niet. Hoe denkt gij wel dat zijne ouders waren?

„Erg bedroefd, jufvrouw! en erg in angst!” riepen vele kinderen hit, met eene stem en met oogen, dat men zien kon, dat zij zelve angstig en bedroefd waren.

De kleine Kee stak haren vinger op, en zeide, toen de jufvrouw haar had toegesnikt: „O jufvrouw! mijn kleine broêrtje Karel is ook eens weg geweest. Toen waren vader en moeder wat erg bedroefd. Zij liepen overal zoeken en mijne tante en mijne oudste zuster ook. Vader was erg boos; moeder huilde, en ik riep zoo hard als ik kon: „Karel, Karel!” maar hij kwam niet. Dat hoorden de jongens uit de buurt; zij vroegen of mijn broêrtje weg was: ik zelf: ja! och zoekt hem; en toen gingen al de jongens uit de buurt, een heele troep, aan den loop. Zij riepen

zoo hard zij maar konden: „Wie heeft er een kind gevonden? Wie heeft er een kind gevonden?” Grootmoe, die niet meer loopen kan, zat stil te bidden en te zuchten. Het was wat akelig in huis. Het werd al een beetje donker en moeder was o zoo naar. Maar eindelijk daar kwamen de jongens met mijn broêrtje aan. Wat waren wij allen blij! Die stoute jongen was weggelopen. Hij had klappen verdiend, en vader zou ze hem haast gegeven hebben. Maar grootmoe zei: laat ons liever den goeden God danken, die hem bewaard heeft. En dat deed va toen ook.”

„Nu gij kunt dan ook wel begrijpen hoe angstig en bedroefd Jozef en Maria waren. Het was echter de schuld van het kind niet. Door dat Hij nooit ondeugend of ongehoorzaam was, lieten zij Hem meer vrij, dan men anders met kinderen kan doen; en daar Hij zoo gaarne met vrome menschen omging en deze ook veel van Hem hielden, was Hij op deze reis veel van Jozef en Maria af. Nu hebben zij zeker gemeend dat zij het Hem gezegd hadden of dat Hij de afspraak gehoord had, wanneer zij vertrekken zouden. In

deze gedachte waren zij gerust op reis gegaan. Gij kunt denken dat zij nu geen rust of duur hadden. Waar mag het kind wel zijn? wat mag er met Hem gebeurd wezen? Zij gingen weêr naar Jeruzalem terug. Onderweg vragen zij aan al de gezelschappen die zij ontmoeten naar hun kind; niemand wist er iets van. In Jeruzalem loopen zij overal rond. Nergens is het kind te vinden. Zij dachten dat Hij welligt verdwaald was. Drie dagen lang brengen zij in de doodelijkste angst door. Eindelijk gaan zij naar den tempel. In den open voorhof, waar al het volk zich bevond, was hij niet. Zij doorloopen al de vertrekken en pleinen; eindelijk daar komen zij een groot vertrek binnen. Daar zitten leeraars op hooge stoelen in een halven kring. In het midden van den kring, daar zitten op lage banken eenige menschen, die gaarne nader onderrigt in de goddelijke wet verlangden. Eenige doen vragen aan de leeraars: andere zitten te luisteren. Een der leergierigen zit met bijzondere aandacht te hooren, en doet vragen aan de leeraars, die toonen dat hij een buitengemeen

verstand van God heeft ontvangen. De leeraars zijn daarover verbaasd en doen hem wederkeerig vragen, die hij met zoo-veel wijsheid en godsvrucht beantwoordt, dat allen zich er over ontzettekeden, te meer daar hij nog zoo jong is. . . . Ja, lieve kinderen! gij begrijpt al wie dat is: het is het kind Jezus. Jozef en Maria hebben het kind gevonden! Zij ontstelden er van. *„Kind!”* zeide zijne moeder tot Hem: *„waarom hebt gij ons zoo gedaan? Zie, uw vader en ik hebben u met angst gezocht.”* Een ander kind zou nu al ligt boos geworden zijn en een onvriendelijk antwoord gegeven hebben; vooral omdat Jezus geen schuld had. Maar neen, dat deed het kind Jezus niet. Met een ernstig gelaat, en een vriendelijke stem zeide Hij tot hen: *„Wat is het dat gij mij gezocht hebt? wist gij niet dat ik moet zijn in de dingen mijns Vaders?”* Het lieve kind wilde hiermede zeggen: *„Hoe kondt gij mij zoeken? Ik ben immers niet weggelopen. Het spreekt wel van zelf dat ik hier in dit huis zou blijven. Hier hebt gij mij gebragt. Hier wordt God mijn Vader gediend. En ik moet*

immers mij bezig houden met goddelijke dingen." Ja daartoe was de lieve Heere Jezus in de wereld gekomen, om altijd zich bezig te houden met de dingen van God, en met niets anders. Hij was gekomen om den wil te doen van zijnen Vader in den Hemel en niets anders. Dat heeft Hij gedaan om zijnen Vader volmaakt gehoorzaam te zijn. Zoo heeft Hij ook in de plaats van kinderen de wet van God volbragt. Zoo heeft Hij ook aan kinderen door zijn voorbeeld willen leeren, dat men zich niet alleen moet bezig houden met alles wat er in de wereld is, maar met de dingen van God. Als gij grooter zult geworden zijn, dan zult gij nog beter begrijpen wat die woorden van Jezus al meer beteekenen. De beteekenis daarvan was zóó diep, dat Jozef en Maria zelve ze niet eens regt verstonden. Onthoudt gij ze nu maar goed, en bedenkt dat ook gij veel aan den Heer denken moet, gaarne naar Gods Woord moet luisteren, en naar allen die van den goeden God en van den zaligen hemel spreken. En als gij dat gaarne wilt doen, bidt God

dat Hij u leere doen zoo als de lieve Heere Jezus deed.

En wat denkt gij dat het kind Jezus nu deed? Denkt gij dat Hij knorrig werd, omdat zijne ouders Hem kwamen halen? of dat hij pruttelend opstond? — O neen. Hij zou wel liefst daar altijd gebleven zijn; maar de Heere Jezus was gekomen om te doen *alles* wat God bevolen heeft. Nu, Hij wist wat God in het vijfde gebod geboden heeft. Gij kent ook wel het vijfde gebod. Zeg het mij eens op, Jan!

Met gevouwen handen, zeide Jan: „Het vijfde gebod: *Eert uwen vader en uwe moeder, opdat uwe dagen verlengd worden in het land, dat u de Heer uw God geeft.*”

„Goed, Jan! En wat is het eerste, dat wij doen moeten, om onze ouders te eeren, Heintje!”

„Vader en moeder, en allen die over ons gesteld zijn, altijd en overal en in alles gehoorzamen.”

„Best zoo; kunt ge mij nog een tekst daarvan uit het Nieuwe Testament opzeggen, Piet!”

„Efez. 6: 1—3: *Gij kinderen! zijt*

uwen ouders gehoorzaam in den Heer; want dat is regt. Eert uwen vader en uwe moeder, hetwelk het eerste gebod is, met eene belofte, dat het u welga en gij lang leeft op aarde."

"Het kind Jezus stond dadelijk op. Hij ging met zijne ouders mede, en kwam te Nazareth en was hun onderdanig. Kijk, dat was juist zoo als het behoort. Zonder een woordje tegen te spreken, deed Hij dadelijk wat zijne ouders verlangden. Hij wachtte niet eens dat zij het Hem zeiden. Hij begreep wat zij van Hem verlangden. De kinderen laten dikwerf hunne ouders wel twee en drie malen iets zeggen of gebieden eer zij het doen. Dat behoort zoo niet. Kinderen moeten terstond en gewillig doen wat zij begrijpen dat hunne ouders verlangen. Zij moeten nooit denken of veel minder zeggen: "neen, dat wil ik niet; ik wou nu liever mijn eigen zin volgen." Houdt dat goed in gedachte en bidt den Heer om zijn Heiligen Geest, opdat gij ook moogt worden zoo als de Heere Jezus was: godvruchtig en gehoorzaam. Dan gebeurt ook met u wat van den Heere Jezus geschreven staat: Luk.

2: 52. *En Jezus nam toe in wijsheid, en in grootte, en in genade bij God en de menschen.* Dan wordt ge niet alleen groot naar het ligchaam, maar wijs in den geest, en dan houden God en de menschen veel van u.

• Nu zal ik u eerst de geschiedenis uit de Bijbel zelve voorlezen. Luk. 2: 41—52, en daarna u een lied leeren; maar het u eerst eens voorzeggen en wat nader uitleggen.

Later hoorde ik de jufvrouw met de kinderen het volgende zingen op de wijze van Ps. 139:

O Jezus! welk een kind waart Gij!
 Van alle zond' en ondeugd vrij.
 De dienst uws Vaders was uw lust
 En 't doen van zijnen wil — uw rust.
 In U werd zelfs de lust tot zonden
 Als kind of mensch niet eens gevonden.

Van af dat Gij geboren werdt,
Totdat Gij met de diepste smert
Aan 't hout des kruises voor ons stierft,
En ons daardoor Gods gunst verwierft,
Hebt Ge in gehoorzaamheid uw leven
Voor ons tot een rantsoen gegeven.

Och, lieve Heiland! maak dat wij
Toch eenmaal worden zoo als Gij.
Werk in ons jeugdige gemoed,
Afkeer van 't kwaad, en lust in 't goed.
Maak ons dat groote heil deelachtig;
Gij kunt het, want Gij zijt almagtig.

Geef ons den waren lust steeds in
Het doen van Gods, uws Vaders zin;
Zijn dienst zij onze hoogste vreugd;
Dan leven wij in U verheugd,
Dan kunnen wij blijmoedig sterven,
En zullen 't eeuwig leven erven.
